

Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA HENRIKA SAUGMANDSGORA ĒES
[HENRIK SAUGMANDSGAARD ØE]
SECINĀJUMI,
sniegti 2020. gada 2. aprīlī¹

Lieta C-264/19

Constantin Film Verleih GmbH
pret
YouTube LLC,
Google Inc.

(*Bundesgerichtshof* (Federālā augstākā tiesa, Vācija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Autortiesības un blakustiesības – Video kopīgošanas platforma internetā – *YouTube* – Filmas izvietošana tiešsaistē bez tiesību īpašnieka piekrišanas – Prasība par intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu – Direktīva 2004/48/EK – 8. pants – Īpašnieka tiesības uz informāciju – 8. panta 2. punkta a) apakšpunkts – Jēdziens “nosaukumi un adreses” – Apjoms – Elektroniskā adrese, IP adrese un tālruņa numurs – Izslēgšana

I. Ievads

1. Šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz strīdu starp *Constantin Film Verleih GmbH*, Vācijā reģistrētu filmu izplatīšanas sabiedrību, no vienas puses, un *YouTube LLC* un tās mātesuzņēmumu *Google Inc.*, kas abi ir reģistrēti ASV, no otras puses.
2. Šis strīds ir par *YouTube* un *Google* atteikumu sniegt atsevišķu *Constantin Film Verleih* pieprasītu informāciju, kas saistīta ar lietotājiem, kuri izvietojusi tiešsaistē vairākas filmas, pārkāpjot *Constantin Film Verleih* ekskluzīvās lietošanas tiesības. Precīzāk, šī pēdējā lūdz *YouTube* un *Google* sniegt tai šo lietotāju izmantotās elektroniskā pasta adreses, tālruņa numurus un IP adreses.
3. *Bundesgerichtshof* (Federālā augstākā tiesa, Vācija) būtībā vēlas zināt, vai uz šādu informāciju attiecas Direktīvas 2004/48/EK² 8. panta 2. punkta a) apakšpunkts, saskaņā ar kuru kompetentās tiesu iestādes var pieprasīt sniegt dažu kategoriju personu, kas ir saistītas ar precēm un pakalpojumiem, ar kuriem tiek pārkāptas intelektuālā īpašuma tiesības, “nosaukumus un adreses”.
4. Iemeslu dēļ, ko sniegšu šajos secinājumos, esmu pārliecināts, ka formulējums “nosaukumi un adreses”, kas lietots Direktīvas 2004/48 8. panta 2. punkta a) apakšpunktā, neietver neko no iepriekš minētās informācijas.

¹ Oriģinālvaloda – franču.

² Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2004/48/EK (2004. gada 29. aprīlis) par intelektuālā īpašuma tiesību piemērošanu (OV 2004, L 157, 45. lpp., un labojums – OV 2004, L 195, 16. lpp.).

II. Atbilstošās tiesību normas

A. Savienības tiesības

5. Direktīvas 2004/48 2., 10. un 32. apsvērumi ir formulēti šādi:

“(2) Intelektuālā īpašuma aizsardzībai ir jāļauj izgudrotājam vai radītājam gūt likumīgu peļņu no sava izgudrojuma vai darba. Tai arī jāveicina iespējami plašāka darbu, ideju un jaunas speciālās profesionālās informācijas izplatīšanās. Tai pat laikā tā nedrīkst traucēt izteiksmes brīvību, brīvu informācijas apriti vai personas datu aizsardzību, tostarp internetā.

[..]

(10) Šīs direktīvas mērķis ir tuvināt tiesību sistēmas, lai iekšējā tirgū nodrošinātu augstu, līdzvērtīgu un viendabīgu aizsardzības līmeni.

[..]

(32) Šī direktīva respektē pamattiesības un ievēro principus, kas jo īpaši ir atzīti Eiropas Savienības Pamattiesību hartā³. Šī direktīva jo īpaši nodrošina intelektuālā īpašuma tiesības saskaņā ar [Hartas] 17. panta 2. punktu.”

6. Šīs direktīvas 2. panta “Piemērošanas joma” 1. punktā un 3. punkta a) apakšpunktā ir paredzēts:

“1. Neskarot līdzekļus, kas [Savienībā] vai valstu tiesību aktos ir vai var tikt paredzēti, ciktāl šie līdzekļi var būt labvēlīgāki tiesību īpašniekiem, šajā direktīvā paredzētos pasākumus, kārtību un aizsardzības līdzekļus saskaņā ar 3. pantu piemēro visiem intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumiem, kas paredzēti [Savienības] un/vai attiecīgās dalībvalsts tiesību aktos.

[..]

3. Šī direktīva neattiecas uz:

a) [Savienības] noteikumiem, kas reglamentē materiālās tiesības intelektuālā īpašuma jomā, Direktīvu 95/46/EK [..].”

7. Direktīvas 2004/48 8. pantā “Tiesības uz informāciju” ir noteikts:

“1. Dalībvalstis nodrošina, ka kompetentās tiesu iestādes tās tiesvedības sakarā, kas attiecas uz intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu, un, atbildot uz pamatotu un samērīgu prasību, var pieprasīt, lai informāciju par to preču vai pakalpojumu izcelsmi un izplatīšanas tīkliem, ar kurām pārkāpj intelektuālā īpašuma tiesības, sniedz pārkāpējs un/vai cita persona:

- a) par ko ir konstatēts, ka tās rīcībā ir kontrafakta preces komercdarbībai raksturīgā daudzumā;
- b) par ko ir konstatēts, ka tā izmanto kontrafakta pakalpojumus komercdarbībai raksturīgā daudzumā;
- c) par ko ir konstatēts, ka tā komercdarbībai raksturīgā daudzumā sniedz pakalpojumus, kurus izmanto kontrafakta darbībās; vai arī

3 Turpmāk tekstā – “Harta”.

d) ko a), b) vai c) apakšpunktā minētās personas ir norādījušas kā personu, kura iesaistīta attiecīgo preču producēšanā, ražošanā vai izplatīšanā vai attiecīgo pakalpojumu sniegšanā.

2. Šā panta 1. punktā minētā informācija ietver:

a) attiecīgo preču vai pakalpojumu producentu, ražotāju, izplatītāju, piegādātāju un citu bijušo turētāju vārdus vai nosaukumus un adreses, kā arī paredzētos vairumtirgotājus un mazumtirgotājus;

b) informāciju par saražotajiem, izplatītajiem, piegādātajiem, saņemtajiem vai pasūtītajiem daudzumiem, kā arī cenu, kas maksāta par attiecīgajām precēm vai pakalpojumiem.

3. Šā panta 1. un 2. punktu piemēro, neskarot citas tiesību normas, kas:

a) piešķir tiesību īpašniekam tiesības saņemt plašāku informāciju;

b) reglamentē tās informācijas izmantošanu civilajā tiesvedībā vai kriminālprocesā, kura iegūta saskaņā ar šo pantu;

c) reglamentē atbildību par tiesību uz informāciju ļaunprātīgu izmantošanu; vai

d) paredz iespēju atteikties sniegt informāciju, kas piespiestu 1. punktā minēto personu atzīt, ka tā vai tās tuvi radnieki ir ņēmuši dalību intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumā; vai

e) reglamentē informācijas avotu vai personas datu apstrādes konfidencialitātes aizsardzību.”

B. Vācijas tiesības

8. Saskaņā ar *Urheberrechtsgesetz* (Likums par autortiesībām, turpmāk tekstā – “*UrhG*”) 101. panta 1. punkta pirmo teikumu tas, kurš komerciālā mērogā pārkāpj autortiesības vai citas tiesības, ko aizsargā šis likums, var no cietušās personas saņemt pieprasījumu nekavējoties sniegt informāciju par kontrafakta kopiju vai citu preču izcelsmi un izplatīšanas kanālu.

9. Acīmredzama pārkāpuma gadījumā, neskarot *UrhG* 101. panta 1. punktu, saskaņā ar šī likuma 101. panta 2. punkta pēdējā teikuma 3. apakšpunktu šīs tiesības uz informāciju var tikt īstenotas arī attiecībā uz personu, kas komerciālā mērogā ir sniegusi pakalpojumus, kuri ir izmantoti, lai veiktu kontrafakta rīcību.

10. Tam, kuram jāsniedz informācija, saskaņā ar *UrhG* 101. panta 3. punkta 1. apakšpunktu ir jānorāda kopiju vai citu preču ražotāju, piegādātāju un citu agrāko turētāju, pakalpojumu izmantotāju, kā arī to adresātu vairumtirgotāju un mazumtirgotāju nosaukumi un adreses.

III. Pamatlieta, prejudiciālie jautājumi un tiesvedība Tiesā

11. *Constantin Film Verleih* ir Vācijā reģistrēta filmu izplatīšanas sabiedrība.

12. *YouTube*, ASV reģistrēta sabiedrība, kas pieder *Google*, pārvalda tāda paša nosaukuma interneta platformu.

13. *Constantin Film Verleih* Vācijā pieder ekskluzīvas lietošanas tiesības attiecībā uz kinematogrāfiskiem darbiem “Parker” un “Scary Movie 5”.

14. Laikā starp 2013. gada jūniju un 2014. gada septembri šie divi darbi tika izvietoti tiešsaistē “YouTube” platformā bez *Constantin Film Verleih* piekrišanas. 2013. gada 29. jūnijā kinematogrāfiskais darbs “Parker” tika izvietots tiešsaistē pilnā garumā un vācu valodā ar lietotāja vārdu “N1”. Līdz bloķēšanai 2013. gada 14. augustā tas tika skatīts vairāk nekā 45 000 reižu. 2013. gada septembrī kinematogrāfiskais darbs “Scary Movie 5” tika izvietots tiešsaistē pilnā garumā ar lietotāja vārdu “N2”. Līdz bloķēšanai 2013. gada 29. oktobrī tas tika skatīts vairāk nekā 6000 reižu. 2014. gada 10. septembrī cita šī otrā darba kopija tika izvietota tiešsaistē ar lietotāja vārdu “N3”. Līdz bloķēšanai 2014. gada 21. septembrī tā tika skatīta vairāk nekā 4700 reižu.

15. *Constantin Film Verleih* pieprasīja *YouTube* un *Google* sniegt tai informācijas kopumu par katru no lietotājiem, kuri bija izvietojuši tiešsaistē šos darbus.

16. Iesniedzējtiesa secināja, ka tiesību uz informāciju nosacījumi bija izpildīti. Līdz ar to strīda pamatlietā apmērs ir ierobežots ar informācijas saturu, kas *YouTube* un/vai *Google* jāsniedz *Constantin Film Verleih*. Šis strīds precīzāk attiecas uz šādu informāciju:

- lietotāja elektroniskā pasta adrese,
- lietotāja tālruņa numurs,
- lietotāja IP adrese, kas izmantota, lai izvietotu tiešsaistē strīdīgās datnes, norādot arī precīzu šīs izvietošanas brīdi, un
- lietotāja IP adrese, ko tas pēdējoreiz izmantojis, lai piekļūtu savam *Google/YouTube* kontam, norādot arī precīzu šīs piekļuves brīdi.

17. Izskatot lietu pirmajā instancē, *Landgericht Frankfurt am Main* (Frankfurtes pie Mainas apgabaltiesa, Vācija) noraidīja *Constantin Film Verleih* prasību panākt, lai tai tiktu sniegta šī informācija.

18. Apelācijas instancē *Oberlandesgericht Frankfurt am Main* (Apelācijas tiesa Frankfurtē pie Mainas, Vācija) piesprieda *YouTube* un *Google* sniegt attiecīgo lietotāju elektroniskā pasta adreses, noraidot *Constantin Film Verleih* prasību pārējā daļā.

19. Revīzijas sūdzībā, kas iesniegta *Bundesgerichtshof* (Federālā augstākā tiesa), *Constantin Film Verleih* lūdza piespriest *YouTube* un *Google* sniegt tai visu iepriekš minēto informāciju, ieskaitot lietotāju tālruņa numurus un IP adreses. Savukārt savā revīzijas sūdzībā *YouTube* un *Google* lūdza pilnībā noraidīt *Constantin Film Verleih* prasību, tostarp arī attiecībā uz lietotāju elektroniskā pasta adresēm.

20. Secinot, ka abu revīzijas sūdzību risinājums ir atkarīgs no Direktīvas 2004/48 8. panta 2. punkta a) apakšpunktā lietotā jēdziena “adresēs” interpretācijas, *Bundesgerichtshof* (Federālā augstākā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“1) Vai Direktīvas [2004/48] 8. panta 2. punkta a) apakšpunktā minēto preču vai pakalpojumu producentu, ražotāju, izplatītāju, piegādātāju un citu bijušo turētāju, kā arī vairumtirgotāju un mazumtirgotāju, uz kuriem attiecas informācija atbilstoši [šīs] direktīvas 8. panta 1. punktam, adreses ietver arī:

- a) pakalpojumu lietotāju e-pasta adreses un/vai
- b) pakalpojumu lietotāju tālruņa numurus, un/vai
- c) pakalpojumu lietotāju IP adreses, kas izmantotas kontrafakta datņu augšupielādei izvietošanai tiešsaistē, tostarp precīzu augšupielādes laiku?

2) Ja atbilde uz pirmā jautājuma c) daļu ir apstiprinoša:

vai informācija, kas jāsniedz saskaņā ar [minētās] direktīvas 8. panta 2. punkta a) apakšpunktu, ietver arī IP adresi, kuru lietotājs, kas iepriekš ir augšupielādējis kontrafakta datnes, pēdējoreiz izmantoja, lai piekļūtu savam *Google/YouTube* lietotāja kontam, tostarp norādot precīzu piekļuves laiku, neatkarīgi no tā, vai šajā pēdējā piekļuvē tika izdarīti [intelektuālā īpašuma tiesību] pārkāpumi?”

21. Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu Tiesā tika reģistrēts 2019. gada 29. martā.

22. Rakstveida apsvērumus iesniedza *Constantin Film Verleih*, *YouTube* un *Google*, kā arī Eiropas Komisija.

23. 2020. gada 12. februāra tiesas sēdē piedalījās *Constantin Film Verleih*, *YouTube* un *Google* pārstāvji, kā arī Eiropas Komisija, lai tiktu uzklauti to apsvērumi.

IV. Vērtējums

24. Saskaņā ar Direktīvas 2004/48 8. pantu dalībvalstīm ir pienākums paredzēt savā tiesību sistēmā iespēju kompetentajām tiesu iestādēm pieprasīt sniegt noteiktu informāciju saistībā ar tiesvedību par intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu.

25. Tādēļ šajos divos prejudiciālajos jautājumos, kas jāizskata kopā, iesniedzējtiesa jautā Tiesai, vai Direktīvas 2004/48 8. panta 2. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalstīm ir pienākums paredzēt iespēju kompetentajām tiesu iestādēm pieprasīt attiecībā uz lietotāju, kurš ir izvietojis tiešsaistē datnes, kas pārkāpj intelektuālā īpašuma tiesības, sniegt elektroniskā pasta adresi, tālruņa numuru, IP adresi, kas izmantota, izvietojot šīs datnes, kā arī IP adresi, kas pēdējoreiz izmantota, lai piekļūtu lietotāja kontam.

26. *YouTube* un *Google*, kā arī Komisija, pretēji *Constantin Film Verleih*, piedāvā atbildēt uz šiem jautājumiem noliedzīgi.

27. Pretēji *YouTube* un *Google*, kā arī Komisijas nostājai un tālāk izklāstīto iemeslu dēļ es uzskatu, ka šī tiesību norma neattiecas ne uz ko no prejudiciālajos jautājumos minētās informācijas.

28. Iesākumā norādīšu, ka Direktīvas 2004/48 8. panta 2. punkta a) apakšpunktā nav nevienas atsauces uz dalībvalstu tiesībām. Līdz ar to, piemērojot pastāvīgo judikatūru, formulējums “nosaukumi un adreses” ir Savienības tiesību jēdziens, kas jāinterpretē autonomi un vienveidīgi⁴.

29. Turklāt jēdziens “nosaukumi un adreses” Direktīvā 2004/48 nav definēts. Tāpat saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tādu jēdzienu nozīme un apjoms, kuriem Savienības tiesībās nav sniegta nekāda definīcija, ir jānoskaidro saskaņā ar to ierasto nozīmi ikdienas valodā, ņemot vērā kontekstu, kādā tie tiek lietoti, un ar tiesisko regulējumu, kurā tie ietilpst, sasniedzamos mērķus⁵.

4 Attiecībā uz “atbilstošas kompensācijas” jēdzienu, kas lietots Direktīvas 2004/48 9. panta 7. punktā, skat. 2019. gada 12. septembra spriedumu *Bayer Pharma* (C-688/17, EU:C:2019:722, 40. punkts). Tāpat saistībā ar intelektuālo īpašumu skat. arī 2016. gada 22. jūnija spriedumu *Nikolajeva* (C-280/15, EU:C:2016:467, 45. punkts), kā arī 2017. gada 27. septembra spriedumu *Nintendo* (C-24/16 un C-25/16, EU:C:2017:724, 70. un 94. punkts).

5 Skat. it īpaši spriedumus, 2013. gada 31. janvāris, *McDonagh* (C-12/11, EU:C:2013:43, 28. punkts); 2018. gada 6. septembris, *Kreyenhop & Kluge* (C-471/17, EU:C:2018:681, 39. punkts), kā arī 2019. gada 12. septembris, *Bayer Pharma* (C-688/17, EU:C:2019:722, 41. punkts).

30. Tātad *ierastajai nozīmei ikdienas valodā* ir jābūt izejas punktam Direktīvas 2004/48 8. panta 2. punkta a) apakšpunktā izmantotā “nosaukumu un adrešu” jēdziena interpretācijas procesā. Nav nekādu šaubu, ka ikdienas valodā personas “adresēs” jēdziens, par kuru it īpaši jautā iesniedzējtiesa, attiecas vienīgi uz pasta adresi, kā pamatoti apgalvo *YouTube* un *Google*⁶. Šo interpretāciju pamato definīcija, kas šim jēdzienam sniegta Franču akadēmijas vārdnīcā, proti, “*vietas, kurā kādu personu iespējams sasniegt, norāde [la désignation du lieu⁷ où l'on peut joindre quelqu'un]*”.

31. Runājot par tālruņa numuru, kas ir otrais prejudiciālais jautājums minētais informācijas elements, manuprāt, nav nepieciešams gari diskutēt par to, ka tas nav iekļaujams personu “nosaukumu un adrešu” jēdzienā, kas lietots Direktīvas 2004/48 8. panta 2. punkta a) apakšpunktā, neatkarīgi no tā, vai tas būtu ikdienas valodas vai kādā citā kontekstā⁸.

32. Abu pārējo šajos jautājumos minēto informācijas elementu, proti, elektroniskā pasta adreses un IP adreses, statuss ir pelnījis mazliet vairāk uzmanības.

33. Kā nupat precizēju, ikdienas valodā, kas ir interpretācijas procesa izejas punkts, termins “adrese” attiecas vienīgi uz pasta adresi. Tātad šis jēdziens, ja tas tiek lietots bez citiem precizējumiem, neattiecas uz elektroniskā pasta adresi vai IP adresi.

34. Vēl jo vairāk tā tas ir kontekstā, ko kvalificēšu kā “vispārīgu”, proti, tādu, kas pārsniedz stingrās interneta robežas, kā tas ir Direktīvas 2004/48 8. panta 2. punkta a) apakšpunkta gadījumā.

35. Šo interpretāciju pamato citu Savienības leģislatīvo tekstu, kas attiecas uz elektroniskā pasta adresi vai IP adresi, izpēte. Faktiski, ja Savienības likumdevējs ir vēlējies runāt par elektroniskā pasta adresi⁹ vai IP adresi¹⁰, tas ir skaidri to darījis, papildinot “adresēs” jēdzienu, kā uzsver *YouTube* un *Google*. Es nezinu nevienu Savienības tiesību akta paraugu, kurā “nosaukumu un adrešu” jēdziens, izmantots viens pats un vispārīgā kontekstā, attiektos uz tālruņa numuru, IP adresi vai elektroniskā pasta adresi.

36. Līdz ar to no Direktīvas 2004/48 8. panta 2. punkta a) apakšpunkta gramatiskas interpretācijas izriet, ka Savienības likumdevēja izmantotais formulējums, proti, vārdi “nosaukumi un adreses”, neietver neko no prejudiciālajos jautājumos minētās informācijas, kā norādījuši arī *YouTube* un *Google*, kā arī Komisija.

6 Neesmu novērojis nekādas atšķirības šīs normas dažādu valodu versijās, kuras visas attiecas uz jēdzienu “adresēs”: ilustrācijai skat. “*direcciones*” spāņu valodas versijā, “*adresse*” dāņu valodas versijā, “*Adressen*” vācu valodas versijā, “*addresses*” angļu valodas versijā, “*indirizzo*” itāļu valodas versijā, “*adres*” holandiešu valodas versijā, “*endereços*” portugāļu valodas versijā, “*adresele*” rumāņu valodas versijā un “*adress*” zviedru valodas versijā.

7 Mans izcēlums.

8 *Constantin Film Verleih* minētais fakts, ka tālruņa numuram var būt “piegādes adreses” funkcija datu pārsūtīšanā, it īpaši tālruņa izsaukumos vai aplikācijās, kas izmanto tālruņa numuru, piemēram, *WhatsApp*, nevar sašķobīt manu pārliecību šajā ziņā. *Personu* “nosaukumu un adrešu” jēdzienam, kā tas lietots Direktīvas 2004/48 8. pantā, protams, nav nekāda sakara ar datu plūsmas funkcionālo galapunktu, lai gan šo pēdējo var kvalificēt kā “piegādes adresi”.

9 Attiecībā uz elektroniskā pasta jeb “elektronisko” adresi skat. it īpaši Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 987/2009 (2009. gada 16. septembris), ar ko nosaka īstenošanas kārtību Regulai (EK) Nr. 883/2004 par sociālās nodrošināšanas sistēmu koordinēšanu (OV 2009, L 284, 1. lpp.), 88. panta 2. punktu; Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 524/2013 (2013. gada 21. maijs) par patērētāju strīdu izšķiršanu tiešsaistē un ar ko groza Regulu (EK) Nr. 2006/2004 un Direktīvu 2009/22/EK (Regula par patērētāju SIT) (OV 2013, L 165, 1. lpp.), 14. panta 1. punktu; Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/24/ES (2014. gada 26. februāris) par publisko iepirkumu un ar ko atceļ Direktīvu 2004/18/EK (OV 2014, L 94, 65. lpp.), 54. panta 2. punktu, kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas (ES) 2015/2366 (2015. gada 25. novembris) par maksājumu pakalpojumiem iekšējā tirgū, ar ko groza Direktīvas 2002/65/EK, 2009/110/EK un 2013/36/ES un Regulu (ES) Nr. 1093/2010 un atceļ Direktīvu 2007/64/EK (OV 2015, L 337, 35. lpp.), 45. panta 2. punkta a) apakšpunktu.

10 Attiecībā uz IP adresi skat. it īpaši Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/41/ES (2014. gada 3. aprīlis) par Eiropas izmeklēšanas rīkojumu krimināllietās (OV 2014, L 130, 1. lpp.) 10. panta 1. punkta e) apakšpunktu; Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2017/1128 (2017. gada 14. jūnijs) par tiešsaistes satura pakalpojumu pārrobežu pārnesamību iekšējā tirgū (OV 2017, L 168, 1. lpp.) 5. panta 1. punkta k) apakšpunktu; Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2018/1240 (2018. gada 12. septembris), ar ko izveido Eiropas ceļošanas informācijas un atļauju sistēmu (ETIAS) un groza Regulas (ES) Nr. 1077/2011, (ES) Nr. 515/2014, (ES) 2016/399, (ES) 2016/1624 un (ES) 2017/2226 (OV 2018, L 236, 1. lpp.), 17. panta 8. punktu, 34. panta 4. punkta j) apakšpunktu, kā arī 52. panta 2. punkta g) apakšpunktu.

37. Šādu interpretāciju apstiprina arī Komisijas izmantotā vēsturiskā interpretācija. Patiesībā sagatavošanas darbi pirms Direktīvas 2004/48 pieņemšanas¹¹ neietver nekādu norādi, kas kaut netieši liecinātu, ka šīs direktīvas 8. panta 2. punkta a) apakšpunktā lietotais jēdziens “adrese” būtu jāsaprot kā tāds, kas attiecas ne vien uz attiecīgo personu pasta adresi, bet arī uz elektroniskā pasta adresi vai IP adresi.

38. Komisija šajā ziņā paskaidro, ka Savienības likumdevējam, 2004. gadā pieņemot Direktīvu 2004/48, nebrīdi nav bijis nolūka iekļaut modernākas “adreses” formas, piemēram, elektroniskā pasta adresi vai IP adresi.

39. Līdz ar to no vēsturiskas interpretācijas izriet, ka Direktīva 2004/48 ir jāinterpretē, izmantojot vienīgi šī jēdziena klasisko izpratni, proti, pasta adresi.

40. No iepriekš minētā izriet, ka atbilstoši reizē gramatiskai un vēsturiskai interpretācijai Direktīvas 2004/48 8. panta 2. punkta a) apakšpunkts neaptver elektroniskā pasta adresi, tālruņa numuru un IP adreses, ko izmanto šajā normā minētās personas.

41. *Constantin Film Verleih* iebilst šādai interpretācijai, uzstājot uz Direktīvas 2004/48 8. panta mērķi un, vispārīgāk, [visas] šīs direktīvas mērķiem.

42. *Constantin Film Verleih* uzskata, ka Direktīvas 2004/48 8. panta mērķis ir ļaut intelektuālā īpašuma tiesību īpašniekam identificēt šajā tiesību normā minētās personas. Tādēļ un neatkarīgi no tā formulējuma šī panta 2. punkts būtu jāinterpretē kā tāds, kas attiecas uz “jebkuru informāciju, kas ļauj identificēt” šīs personas, un minētā informācija atkarībā no tās pieejamības var iekļaut tālruņa numuru, elektroniskā pasta adresi, IP adresi vai bankas [konta] datus.

43. Es uzskatu – ja Tiesa pieņemtu šādu interpretāciju, tas nozīmētu šīs tiesību normas pārrakstīšanu. Protams, es saprotu, ka tāds tiesību īpašnieks kā *Constantin Film Verleih* pauž vēlmi, lai Direktīva 2004/48 tiktu grozīta tādējādi, ka ļautu tam vieglāk identificēt iespējamās pārkāpējus specifiskajā interneta kontekstā. Tomēr šāda pārrakstīšana ietilpst nevis Tiesas, bet gan Savienības likumdevēja kompetencē.

44. Likumdevējam būtu bijusi iespēja, ja tāds būtu tā nolūks, Direktīvas 2004/48 8. panta 2. punktā iekļaut “jebkuru informāciju, kas ļautu identificēt” attiecīgās personas. Tiesas sēdē mutvārdu paskaidrojumu uzklaušanai Komisija uzsvēra, ka Savienības likumdevējs bija apzināti izvēlējis veikt minimālu saskaņošanu, kas ierobežota ar nosaukumiem un adresēm, neiekļaujot tajā citus informācijas elementus, kuri ļautu identificēt personu, piemēram, tālruņa numuru vai sociālās apdrošināšanas numuru.

45. Precizēšu, ka “dinamiska” vai teleoloģiska interpretācija, uz ko cer *Constantin Film Verleih*, šādā kontekstā ir jāizslēdz. Patiesībā Direktīvas 2004/48 8. panta 2. punkta a) apakšpunktā izmantotais formulējums nesniedz pietiekami plašu interpretācijas brīvību, lai pieļautu šādu interpretāciju nolūka iekļaut šajā pantā prejudiciālajos jautājumos minēto informāciju.

¹¹ Skat. tostarp Priekšlikumu Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvai par pasākumiem un procedūrām ar mērķi nodrošināt intelektuālā īpašuma tiesību ievērošanu (2003. gada 30. janvāris) (COM(2003) 46, galīgā redakcija), kā arī Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu (2003. gada 29. oktobris) (OV 2004, C 32, 15. lpp.) un Eiropas Parlamenta ziņojumu (2003. gada 5. decembris) (A5-0468/2003) par šo priekšlikumu. Priekšlikumā direktīvai nav neviena paskaidrojuma par nozīmi, kāda būtu jāpiešķir vārdiem “nosaukumi un adreses”. Turklāt Parlaments nav ierosinājis nekādus grozījumus attiecībā uz nākamā Direktīvas 2004/48 8. panta 2. punkta a) apakšpunkta formulējumu.

46. Šajā ziņā es bez iebildumiem piekritu ģenerālvokāta M. Bobeka [*M. Bobek*] apsvērumiem secinājumu lietā Komisija/Vācija 33.–35., 38. un 39. punktā. Atbilstoši interpretācijas *contra legem* aizliegumam un varas dališanas principam dinamiskas vai teleoloģiskas interpretācijas iespēja pastāv tikai tad, ja “tiesību normas tekstu *ir iespējams* interpretēt dažādi zināmas teksta neskaidrības un nenoteiktības dēļ”¹².

47. Taču tā nav šajā lietā. Kā paskaidroju iepriekš, gramatiska un vēsturiska interpretācija izslēdz jebkādu neskaidrību jēdzienu “nosaukumi un adreses”, kas lietoti Direktīvas 2004/48 8. panta 2. punkta a) apakšpunktā, saturā.

48. *Constantin Film Verleih* vispārīgāk piesauc arī Direktīvas 2004/48 mērķus. Manuprāt, šī argumentācija nevar likt apšaubīt iepriekš minēto tiesību normas interpretāciju, ņemot vērā, ka tās formulējumā nav nekādas neskaidrības. Tomēr tālāk es pilnības labad izskatīšu šo argumentāciju.

49. Protams, nav apstrīdams, ka Direktīvas 2004/48 mērķis, kā precizēts tās 10. un 32. apsvērumā un atbilstoši Hartas 17. panta 2. punktam, ir nodrošināt augstu intelektuālā īpašuma aizsardzības līmeni iekšējā tirgū.

50. Tāpat nav apstrīdams, ka *Constantin Film Verleih* piedāvātā interpretācija paaugstinātu intelektuālā īpašuma aizsardzības līmeni iekšējā tirgū.

51. Tomēr noteikti ir jāpatur prātā, ka Direktīva 2004/48 pēc jebkura tiesiskā regulējuma par intelektuālo īpašumu¹³ parauga izveido *līdzsvaru* starp, no vienas puses, tiesību īpašnieku interesēm uz viņu intelektuālā īpašuma tiesību aizsardzību, kas nostiprināta Hartas 17. panta 2. punktā, un, no otras puses, aizsargāto objektu lietotāju interešu un pamattiesību, kā arī vispārējo interešu aizsardzību.

52. Kā Tiesa ir vairākkārt precizējusi, nedz no Hartas 17. panta 2. punkta, nedz Tiesas judikatūras nekādi neizriet, ka šajā tiesību normā nostiprinātās intelektuālā īpašuma tiesības būtu neaizskaramas un ka to aizsardzība līdz ar to būtu jānodrošina absolūti¹⁴.

53. Hartas 17. panta 2. punktā nav pieprasīts likt lietā visus pieejamos tehniskos līdzekļus, lai palīdzētu tiesību īpašniekam identificēt iespējamus pārkāpējus, neņemot vērā Direktīvas 2004/48 normu formulējumu.

54. Konkrētāk attiecībā uz Direktīvas 2004/48 8. pantu Tiesai spriedumā *Coty Germany* jau ir bijusi iespēja precizēt, ka šīs tiesību normas mērķis ir samērot dažādu tiesību, it īpaši tiesību īpašnieku tiesību uz informāciju un lietotāju tiesību uz personas datu aizsardzību, ievērošanu¹⁵.

12 Ģenerālvokāta M. Bobeka secinājumi lietā Komisija/Vācija (C-220/15, EU:C:2016:534, 34. punkts).

13 Skat. it īpaši spriedumus, 2012. gada 16. februāris, *SABAM* (C-360/10, EU:C:2012:85, 42.–44. punkts); 2019. gada 29. jūlijs, *Funke Medien NRW* (C-469/17, EU:C:2019:623, 57. punkts); 2019. gada 29. jūlijs, *Pelham* u.c. (C-476/17, EU:C:2019:624, 32. punkts), kā arī 2019. gada 29. jūlijs, *Spiegel Online* (C-516/17, EU:C:2019:625, 42. punkts).

14 Skat. it īpaši spriedumus, 2008. gada 29. janvāris, *Promusicae* (C-275/06, EU:C:2008:54, 62.–70. punkts); 2012. gada 16. februāris, *SABAM* (C-360/10, EU:C:2012:85, 41. punkts); 2012. gada 19. aprīlis, *Bonnier Audio* u.c. (C-461/10, EU:C:2012:219, 56. punkts); 2014. gada 3. septembris, *Deckmyn* un *Vrijheidsfonds* (C-201/13, EU:C:2014:2132, 26. punkts), kā arī 2019. gada 29. jūlijs, *Funke Medien NRW* (C-469/17, EU:C:2019:623, 72. punkts).

15 Spriedums, 2015. gada 16. jūlijs (C-580/13, EU:C:2015:485, 28. punkts).

55. Pamatlietas kontekstā *Constantin Film Verleih* prasītie dati hipotētiski ir personas dati Direktīvas 95/46/EK¹⁶ 2. panta a) punkta, kas kļuvis par Regulas (ES) 2016/679¹⁷ 4. panta a) punktu, izpratnē, jo tiem būtu jāļauj identificēt attiecīgās personas¹⁸.

56. Lai gan no Direktīvas 2004/48 32. apsvēruma izriet, ka tās mērķis ir nodrošināt pilnīgu intelektuālā īpašuma tiesību ievērošanu saskaņā ar Hartas 17. panta 2. punktu, tajā pašā laikā no šīs direktīvas 2. panta 3. punkta a) apakšpunkta, kā arī no tās 2. un 15. apsvēruma izriet, ka intelektuālā īpašuma tiesību aizsardzība nedrīkst traucēt tostarp personas datu aizsardzību, kas garantēta Hartas 8. pantā, līdz ar to šī direktīva it īpaši nevar ietekmēt Direktīvu 95/46¹⁹.

57. Šajā ziņā jāuzsver lielā nozīme, kāda ir Direktīvas 2004/48 8. panta 3. punkta b)–e) apakšpunktam, saskaņā ar kuriem šis pants tiek piemērots, neskarot tiesību normas, kas nosaka vai pat ierobežo tiesību īpašnieka tiesības uz informāciju, un it īpaši normas, kas regulē personas datu apstrādi.

58. Šādā kontekstā es uzskatu, ka Tiesai nav jāgroza Savienības likumdevēja Direktīvas 2004/48 8. panta 2. punktā lietoto jēdzienu apmērs, jo tas apdraudētu līdzsvaru, kādu, pieņemot šo direktīvu, vēlēties radīt likumdevējs un kura radīšana ir vienīgi tā kompetencē²⁰.

59. Papildinot šo secinājumu 43. punktā manis iesākto domu, jāteic, ka *Constantin Film Verleih* piedāvātās interpretācijas izmantošana liktu Tiesai ne vien pārrakstīt Direktīvas 2004/48 8. panta 2. punktu, bet turklāt par labu intelektuālā īpašuma tiesību īpašnieku interesēm apdraudēt Savienības likumdevēja radīto līdzsvaru.

60. Piebildešu, ka arī *Constantin Film Verleih* piedāvātā dinamiskā interpretācija ir pretēja Direktīvas 2004/48 vispārējai sistēmai, kas balstās uz minimālu saskaņošanu, ko, kā uzsvērusi Komisija, vēlēties Savienības likumdevējs.

61. Šī iestāde pamatoti norāda, ka šāda dinamiska interpretācija šajā gadījumā nav piemērota tādēļ, ka saskaņā ar Direktīvas 2004/48 8. panta 3. punkta a) apakšpunktu Savienības likumdevējs ir apzināti paredzējis iespēju dalībvalstīm atbildēt uz šīm dinamiskajām bažām, piešķirot tiesību īpašniekam “tiesības saņemt plašāku informāciju”.

62. Citiem vārdiem sakot, Savienības tiesai nav nepieciešams veikt Direktīvas 2004/48 dinamisku interpretāciju, lai pieskaņotos jaunai darbībai internetā, jo dalībvalstīm ir tiesības pieņemt papildu pasākumus attiecībā uz šādu darbību.

16 Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (1995. gada 24. oktobris) par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti (OV 1995, L 281, 31. lpp.). Atbilstoši šīs direktīvas 2. panta a) punktam “personas dati” ir jebkura informācija, kas attiecas uz identificētu vai identificējamu fizisku personu.

17 Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) (OV 2016, L 119, 1. lpp.).

18 Tiesai jau ir bijusi iespēja nospriest, ka IP adrese, pat aplūkojot to izolēti, var būt personas dati. Skat. spriedumus, 2011. gada 24. novembris, *Scarlet Extended* (C-70/10, EU:C:2011:771, 51. punkts), kā arī 2016. gada 19. oktobris, *Breyer* (C-582/14, EU:C:2016:779, 49. punkts).

19 Spriedums, 2015. gada 16. jūlijs, *Coty Germany* (C-580/13, EU:C:2015:485, 31.–33. punkts).

20 Pēc analogijas skat. spriedumu, 2016. gada 15. septembris, *Mc Fadden* (C-484/14, EU:C:2016:689, 69.–71. punkts).

63. Pilnības labad es galu galā vēlos norādīt, ka uz *TRIPS* līguma²¹ 47. pantu, ar kuru ir iedibināta vienkārša iespēja paredzēt tiesības uz informāciju, nevar atsaukties, lai pamatotu *Constantin Film Verleih* piedāvāto interpretāciju²².

64. Visu šo iemeslu dēļ es uzskatu, Direktīvas 2004/48 8. panta 2. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka šajā tiesību normā lietotais formulējums “nosaukumi un adreses” – attiecībā uz lietotāju, kurš izvietojis tiešsaistē datnes, kas pārkāpj intelektuālā īpašuma tiesības, – neattiecas uz elektroniskā pasta adresi, tālruņa numuru, IP adresi, kas izmantota, lai izvietotu šīs datnes, vai IP adresi, kas izmantota pēdējā piekļuvē lietotāja kontam.

65. Līdz ar to dalībvalstīm saskaņā ar šo tiesību normu nav pienākuma paredzēt iespēju kompetentajām tiesu iestādēm pieprasīt šīs informācijas sniegšanu saistībā ar tiesvedību par intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu.

V. Secinājumi

66. Ņemot vērā iepriekš minēto, es ierosinu Tiesai uz *Bundesgerichtshof* (Federālā augstākā tiesa, Vācija) uzdoto prejudiciālo jautājumu atbildēt šādi:

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2004/48/EK (2004. gada 29. aprīlis) par intelektuālā īpašuma tiesību piemērošanu 8. panta 2. punkta a) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka šajā tiesību normā lietotais jēdziens “nosaukumi un adreses” – attiecībā uz lietotāju, kurš izvietojis tiešsaistē datnes, ar kurām tiek pārkāptas intelektuālā īpašuma tiesības, – neattiecas uz elektroniskā pasta adresi, tālruņa numuru, IP adresi, kas izmantota, lai izvietotu šīs datnes, vai IP adresi, kas izmantota pēdējā piekļuvē lietotāja kontam.

Līdz ar to dalībvalstīm saskaņā ar šo tiesību normu nav pienākuma paredzēt iespēju kompetentajām tiesu iestādēm pieprasīt šīs informācijas sniegšanu saistībā ar tiesvedību par intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu.

21 Līgums par ar tirdzniecību saistītām intelektuālā īpašuma tiesībām, kas ietverts I.C pielikumā Līgumam par Pasaules Tirdzniecības organizācijas (PTO) izveidošanu, kurš 1994. gada 15. aprīlī parakstīts Marakešā un apstiprināts ar Padomes 1994. gada 22. decembra Lēmumu 94/800/EK par daudzpusējo sarunu Urugvajas kārtā (no 1986. gada līdz 1994. gadam) panākto nolīgumu slēgšanu Eiropas Kopienas vārdā jautājumos, kas ir tās kompetencē (OV 1994, L 336, 1. lpp., turpmāk tekstā – “*TRIPS* līgums”). Saskaņā ar šī līguma 47. pantu “Tiesības uz informāciju” “dalībvalstis var noteikt, ka tiesu iestādēm ir tiesības uzdot pārkāpējam, ja vien šāds pasākums nav neproporcionāls attiecībā pret pārkāpuma smagumu, informēt tiesību īpašnieku par trešo personu, kas piedalās attiecīgo preču vai pakalpojumu radišanā un izplatīšanā, identitāti, kā arī par to izplatīšanas kanāliem”.

22 Tādā pašā nozīmē skat. spriedumu, 2008. gada 29. janvāris, *Promusicae* (C-275/06, EU:C:2008:54, 60. punkts). Katrā ziņā, lai arī Savienības tiesību akti ir jāinterpretē, *cik vien iespējams* ņemot vērā starptautiskās tiesības, it īpaši, ja to mērķis ir īstenot starptautisku nolīgumu, ko noslēgusi Savienība (skat. it īpaši spriedumu, 2006. gada 7. decembris, *SGAE*, C-306/05, EU:C:2006:764, 35. punkts un tajā minētā judikatūra), tomēr *TRIPS* līguma 47. pants nevar dot Tiesai atļauju apiet Direktīvas 2004/48 8. panta 2. punkta a) apakšpunkta skaidro formulējumu.